

Burar av guld av Julia Lorentzon

Alla människor har någon gång under sitt liv möjligheten att välja en alldeles speciell sorts frihet. En frihet som bara kan uppnås på ett enda sätt, som känns så väldigt annorlunda, om man ens kan känna den. Alla människor kan välja att omfamna den, låta sig dras in i den. Inte många vågar. Du vågade.

Du som jag har känt hela mitt liv. Som tog den livrädda lilla pojken som inte ens vågade klättra en meter upp i ett träd, pojken som hatade att prata med folk som inte var familj och förvandlade honom till en modig pirat, riddare, trollkarl, eller helt enkelt en modigare pojke än han faktiskt var. Folk som såg oss leka tillsammans på raster eller lekplatser brukade vända sig till våra föräldrar och påpeka hur söta vi var tillsammans, hur gulligt det skulle vara om vi växte upp och blev tillsammans. Våra föräldrar höll alltid med, vilket vackert par vi hade varit, vi som alltid kom så bra överens om allt. Jag vägrade ens tänka tanken, tänk om jag skulle få tjejbaciller. Om jag bara vetat.

Du som lugnade ner mig inför första dagen på högstadiet, försäkrade mig om att allting skulle bli bra. Det var inte en så stor grej, det borde det inte ha varit i alla fall. Men det blev det. Vi hade lyckats övertala mamma och pappa att låta dig sova över den kvällen, så att vi kunde göra oss redo tillsammans och ta följe till skolan på morgonen. Den kvällen låg vi och pratade om allt, hur kul det skulle vara att komma tillbaka till skolan igen, hur du var småkär i Dylan i parallellklassen, och hur det skulle bli att börja högstadiet, att inte vara småbarn längre. Det var som att något grep tag i mig. Helt plötsligt förvandlades all min förväntan och glädje till rädsla och panik. Jag ville inte börja högstadiet, jag ville inte bli äldre, men det fanns ingenting att göra åt det. Både du och jag visste det. Så när jag låg där med tårar som rann i små floder över kinderna, sprang du inte fram från din madrass och försökte trösta mig. I stället fortsatte du prata om hur kul det skulle bli att träka alla imorgon bitti. Hur mycket du såg fram emot allt vi skulle lära oss och alla de nya lärarna vi skulle få. Du fullständigt ignorerade allt som skulle bli sämre eller läskigt. Det lugnade mig och det visste du att det skulle göra. Du förstod mig bättre än någon annan någonsin har gjort och någonsin kommer göra.

Du som hittade platsen som sedan skulle bli vår. Ett litet skjul på en klippa, den klippan som bara kunde nås genom en liten, obehagligt smal stig genom skogen. Skjulet var litet, nästan fallfärdigt. Klippan framför skjulet var så liten att vi precis fick plats att sitta på den båda två. Den platsen såg inte mycket ut för världen, den såg inte ens lite ut för världen. Men den höll en speciell plats i oss båda. Det var den enda platsen på hela jorden, speciellt i småstaden vi kallade vårt hem, där vi kunde vara oss själva utan konsekvenser. Där behövde vi inte bry oss om folk som pekade och viskade när vi bara satt och pratade, vi behövde inte bry oss om din mamma som alltid tjatade på dig om att vara "mer feminin" eller att du skulle "klä dig mer som en riktig tonårstjej och inte någon sorts hemlös man". Jag behövde inte bry mig om

mina föräldrar som trodde att jag hade det så perfekt och att allt i mitt liv var jättebra. Inte heller behövde jag bry mig om din

pappa som konstant försökte testa mig för att se om jag var "bra nog för hans dotter" eller som alltid frågade varför jag inte var konfirmerad om jag så gärna ville vara tillsammans med dig. Jag förnekade att jag kände något för dig, att jag ville vara tillsammans med dig. Men innerst inne var det något som fick mitt hjärta att hoppa över ett slag varje gång någon nämnde ditt namn.

Du som en kväll på vår klippa gav mig en rostig köksax. Innan jag hann ställa några frågor drog du ditt långa hår ur tofsen där det så ofta satt uppsatt.

"Klipp av det," sade du. Jag försökte invända, ifrågasätta varför, men du vägrade svara. Du bara insisterade på att jag skulle klippa det så kort som möjligt, så pojkaktigt som möjligt. Jag gjorde det. Vem var jag att vägra när min bästa vän behövde min hjälp? Varje gång saxen tog i ditt hår och en lock nattsvart hår föll ner för din rygg, högg det lite i mitt hjärta. Jag gillade ditt hår, hade alltid gjort det. Men om du inte gjorde det fanns det ingen mening med att det var kvar. När jag lade ner saxen och lät det sista av ditt långa hår falla till marken så var du lyckligare än jag någonsin hade sett dig. Det var första gången mitt hjärta hoppade över ett slag när du satt rakt framför mig. Jag ville inte tänka på hur din pappa skulle reagera när du kom hem. Några veckor senare, när vi satt på exakt samma ställe, du med huvudet på min axel, sade du, väldigt väldigt tyst, att du ville bli kallad Leon. Jag ifrågasatte inte, jag hade lärt mig att inte göra det. Så länge du var nöjd var allt okej med mig.

Du var den första, den enda, som märkte vad som pågick i mitt huvud. Att ett mörkt moln hade börjat växa inom mig, ett moln som slukade allt annat, allt som hade med personen jag var att göra. Du var där för mig, som en sol när det regnar. Du höll mig varje gång jag grät, gjorde ditt bästa för att muntra upp mig i de stunder jag inte grät, och sköt ner det som en riktigt dålig idé när jag föreslog att världen skulle vara en mycket bättre plats utan mig. Jag fick dig att lova att du aldrig skulle berätta för någon, oavsett vad som hände. Sakta men säkert, fastän det tog flera månader, började det mörka molnet ersättas av fläckar med klarblå himmel. Men det skulle ta lång tid innan molnet var helt borta, om det någonsin skulle försvinna helt. Det gick aldrig riktigt in i mitt huvud att det kanske var lite udda att du visste precis vad jag gick igenom och hur du skulle hjälpa.

Du var min första kyss, och jag trodde att du skulle bli den enda. Vi var på vår klippa tillsammans och tittade på solnedgången som så många kvällar innan dess. Det var en speciellt vacker solnedgång. En sådan där himlen lyser i alla färger man kan tänka sig. Även om det hade gått flera år sedan jag först insåg att du betydde något alldeles speciellt för mig, hade jag inte sagt något. Tänk om du inte kände likadant. Tänk om jag sade något som skulle förstöra det vi redan hade. Det var inte värt det, hade jag bestämt mig för. Och det hade jag hållit fast vid. Men jag kunde inte neka till det den kvällen. Du låg med huvudet i mitt knä, ögonen fastnålade på himlen ovanför

där stjärnor hade börjat titta fram. Jag tittade inte på horisonten, inte på explosionen av färg, utan på dig. Du såg så vacker ut, så fridfull, så perfekt. Innan jag själv hann reagera på vad jag gjorde,

hade jag böjt mig ner och satt mina läppar på dina. För en sekund trodde jag att jag hade begått ett hemskt misstag, du stelnade till där du låg, och jag trodde att alla de små tecknen jag hade sett som fick mig att tro att du gillade mig bara vara inbillning. Sedan, i vad som kan vara mitt livs bästa ögonblick, slappnade du av och tog ett fast grepp om baksidan av mitt huvud. Om jag hade kunnat få välja själv hade jag nog stannat tiden där och då och levtt i det ögonblicket för resten av mitt liv. Men tyvärr går inte det.

Du hade ett sätt att prata. Ett sätt som fick alla runtomkring dig att stanna till och lyssna. Du hade kunnat prata i gåtor, och alla som lyssnade skulle ha förstått precis vad du menade. Men ändå vägrade du ganska ofta. Jag förstod aldrig riktigt varför. Om man har en talang för något så borde man väl ta vara på den, använda den så mycket som möjligt? Du förklarade att det inte handlade om att du inte gillade att prata, det bara kändes aldrig som om det var du som pratade. Visst, orden som kom ut ur din mun var dina och sättet du formulerade dig på var ditt eget. Men rösten som sade orden var inte din. Den tillhörde någon annan, någon tjej som inte fanns längre. Jag låtsades som att jag förstod, men i verkligheten hade jag ingen aning om hur det kändes, eller vad du egentligen menade. Även om du sällan pratade inför folk, pratade du ofta med mig, något jag är evigt tacksam för. Mycket av det du sade till mig har jag glömt, men en kväll kommer alltid finnas med mig.

"Gabriel", sade du. Vi hade suttit tysta ett bra tag, så även om du nästan viskade mitt namn hoppade jag till lite. Jag hade legat med huvudet i ditt knä, ögonen stängda, och bara lyssnat till vinden i trädtopparna runt omkring oss.

"Ja?" Jag öppnade ögonen och mötte din blick.

"Du och jag", din röst lät trevande, men ändå säker på något sätt. "Vi två är som vilda fåglar i burar av guld. På utsidan ser allt perfekt ut, precis som det ska, lite bättre än det ska till och med. Men på insidan är ingenting som det ska. Vi är inte gjorda för att sitta i bur, precis raka motsatsen, vi är gjorda för att vara fria, för att flyga genom skogar precis som den här." Du gjorde en svepande gest mot skogen runtomkring oss. "Vi är gjorda för att kunna göra precis vad vi vill utan att någon bryr sig. Vi längtar ut." Jag kunde inte göra annat än att nicka medan orden sjönk in. Jag trodde att de skulle sjunka in snabbare än vad de gjorde, men ibland kommer jag på mig själv med att sitta och tänka på dem, på hur din silkeslena röst hittade dem så enkelt.

Ibland önskar jag att jag inte skulle ha varit så uppslukad i mig själv, att jag faktiskt hade lagt märke till dig medan mitt mörka moln höll på att försvinna. Då kanske jag hade lagt märke till att du slutade ha kortärmat på dig, att du alltid var så himla

noggrann med att ärmarna på din tröja skulle räcka hela vägen ner över händerna, att du ryggade undan varje gång min hand rörde vid dina armar. Jag kanske hade förstått att medan mitt mörka moln var på väg bort så var ditt på väg in, och det var stort, större än vad mitt någonsin hade varit. Det kanske hade gått in i min tröga skalle att såren du orsakade dig själv inte

bara påverkade ditt kött utan att de gick ända in i själen på dig. Jag ångrar att jag inte gjorde mer för dig, även om du hade gjort allt för mig.

Men att ångra det jag inte gjorde förändrar ingenting. Det förändrar inte att allt jag har kvar av dig är minnen, och en platta av kall, svart sten. En platta där det skulle ha stått "Leon", nej, en platta som inte skulle ha existerat alls. Men i stället är det en platta med ett namn som inte tillhörde dig, med ett citat ur den idiotiska bok som var med och förstörde ditt liv. En platta med ett kors från en religion du hade gjort allt för att komma ifrån.

Jag ser dig fortfarande i solnedgångarna. Ditt leende, ditt skratt, dina ord. Allt som var du syns så tydligt i färgerna. Du var ett löfte till mig om att allt skulle bli okej trots det mörka, på samma sätt som solnedgången är ett löfte till världen om att solen kommer tillbaka trots nattens inbrott. Men en solnedgång måste bli den sista.

Du flydde från din bur av guld, men i processen lämnade du mig helt ensam. Jag hoppas att du inte saknar mig så mycket som jag saknar dig. Oavsett om du gör det eller inte så spelar det ingen roll. Det har börjat torna upp sig mörka moln vid horisonten, och den här gången tror jag inte att jag orkar stå emot stormen de har med sig. Vi kommer snart vara tillsammans igen, den här gången för alltid. Du valde din frihet, och nu kommer jag att välja min.